

Zevenendertigste jaargang, nummer 2

Pasen 2014, feest van Leven

Wij bevinden ons in de 5e week van de Veertigdagentijd. De voorbereidingstijd op het Paasfeest is al ver gevorderd. Zondag 13 april is het Palmzondag en begint de Goede Week, waarin wij de Lijdensweek vieren, de gang van Jezus naar Jeruzalem. Wij mogen deze bijzondere week met Hem meebeleven in geloof, want Jezus gaat heel bewust zijn lijden tegemoet.

Iemand schreef eens in een artikel waarin stond; “ Het Christendom wil het lijden van de mens, daarom spreekt het mij niet aan” Je kunt het natuurlijk zo zien, echter deze kijk op het geloof doet er geen recht aan. Het Christendom wil niet het lijden van de mens, maar lijden is inherent (onlosmakelijk verbonden) aan het Christendom en uiteindelijk aan het leven van iedere mens. Ieder mens komt lijden tegen in zijn of haar leven. Het Christendom duidt dit lijden dat op zich zinloos is, maar pas zin krijgt als wij het in perspectief zien van het lijden van Jezus Christus. Dat is iets anders.

Iedereen die het leven leeft, goed wil doen en strijdt tegen het kwaad, ondervindt weerstand, lijden op zijn / haar weg. Lijden komt op onze weg in kleine of grotere vormen, en de een ervaart het meer dan de ander. Het waarom blijft een raadsel. De vraag is alleen hoe gaan wij er mee om? Zien wij ons er alleen voor geplaatst of is God onze dragende kracht? Wij weten en lezen dat mensen lijden in hun leven willen verlichten. Er zijn ook middelen die hiertoe bijdragen: alcohol, narcotica en pijnstillers. Het gebruik hiervan geeft aan dat je als mens niet lekker in je vel zit. O.a. deze producten hebben de eigenschap dat zij ons lijden kunnen verlichten. Helaas kan het ook zo zijn dat zij de werkelijkheid een moment, of langer, buiten ons bereik brengen.

Pijn lijden hoeft niet meer in deze tijd (al zijn er soms uitzonderingen) en inderdaad, waar pijn en lijden kan worden weggenomen is dat prima. Echter in onze tijd heeft de mensheid het leven meer en meer technisch onder controle. Juist daarom lijkt het

ongepast en ongewild dat lijden ons bestaan verstoort, een streep trekt door onze dromen. Wij willen het mooie, wij willen kwaliteit van leven, wij willen beheersen, de ander niet tot last zijn. Ziekte en lijden passen daar moeilijk in, vooral wanneer wij het niet kunnen overzien en bang zijn voor wat komen gaat.

Jezus was voor wat betreft Zijn op handen zijnde lijden niet veel anders dan wij. Als mens had Hij angst en vroeg in de hof van Olijven dan ook aan God, Zijn Vader: "Vader, laat deze beker aan Mij voorbijgaan", maar dan komt het. Dan zegt Hij; "maar niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede. In dit geval was het inderdaad de wil van God dat Zijn enige Zoon door het lijden heen tot verheerlijking zou worden gebracht (Lucas 24;26). Er zou namelijk geen verrijzenis zijn zonder de dood van Christus.

Juist dóór Zijn lijden en verdriet draagt hij ons in ons lijden en verdriet, juist dóór Zijn dood is voor ons de poort van het dodenrijk ontsloten en hebben wij toegang tot God. Dat is de verrijzenis. Daarom kan een christen het kruis niet weghalen uit zijn of haar leven, zonder onze toekomst bij God in gevaar te brengen.

Kunnen wij ons voorstellen dat het van God juist één grote liefdesdaad was om zo te werk te gaan. Juist hierom is Jezus Christus niet alleen ons voorbeeld, maar ook de dragende kracht in ons leven. Durven wij ons leven en alles wat daarin ligt opgesloten, onze dankbaarheid, onze vreugde, maar ook ons lijden en ons verdriet, op Zijn schouders te leggen?

"Schuift al uw zorgen op Mij en ik zal u verlichting geven".

Wie pijn en lijden volledig uit de weg wil gaan, is niet realistisch en kiest in feite ervoor buiten het leven te staan. Ons leven is niet per definitie mooi en kwalitatief van hoog peil.

Ons leven omvat nu eenmaal de mooie en kwade dagen. In ieder mens die lijdt zal Jezus in feite in doodstrijd blijven tot aan het einde van onze wereld. God zou ons leven totaal moeten vullen en de kans krijgen om ons te genezen van ongelof en twijfel; daar bidt ik als priester ook voor.

In dit perspectief begrijpen wij misschien ook iets beter de houding van de Kerk tegenover euthanasie. Op de eerste plaats mag Jezus onze geneesheer zijn. (Lucas 5;31). Daarom wordt bij de toediening van het sacrament van de ziekenzalving ook gebeden; "Heer, Jezus Christus, leg door ons Uw handen op aan deze dierbare mens en schenk hem/haar Uw geest die levend maakt en angst vermindert. Neem alles van hem/haar weg dat kwaad en nadelig is en laat hem/haar op bijzondere wijze verbonden zijn met U die door lijden en dood het Nieuwe Leven bent binnengegaan".

Iemand vroeg mij wel eens als na een ziekenzalving proficiat tegen de gezalfde werd gezegd: Waarom zeggen mensen dat? Nu weet u het antwoord. Wij hebben een

Paasgeloof. Ons leven eindigt niet met de dood en daarom kunnen gelovige mensen elkaar met dat sacrament feliciteren.

Christelijk geloof wil dus niet het lijden, maar nodigt ons voortdurend uit dóór onze pijn heen te gaan en Gods waarheid te ontdekken. Dan wordt het leven dieper ervaren, als een geschenk. Jezus is daarom ons voorbeeld, Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven, Hij nam Zijn leven niet in eigen hand, maar gaf het uit gehoorzaamheid aan God, maar bovenal uit pure liefde voor Zijn Vader en voor ons. Ongetwijfeld niet makkelijk voor ons mensen; daar ben ik van overtuigd en zeker als het leven zwaar wordt, maar als wij proberen te leven vanuit dit blijde geloof dan is dat ècht Pasen, feest van Leven, dat is Verrijzenis, dat is geloof en dat is Christelijk leven. Zo'n geloofshouding heeft onze wereld nodig, onze medemensen, onze kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen, onze vrienden en vriendinnen en daartoe worden wij uitgezonden.

Alleluja, de Heer is verrezen en ieder die in Hem geloof zal met Hem leven.

Zalig Pasen.

Pastoor Luijckx

Overweging bij de zesde statie van de kruisweg:

‘Veronica droogt het gezicht van Jezus met een doek’

De zesde statie gaat over jou, Veronica, maar nergens in de Bijbel word jij genoemd. De mensenhorde rond Jezus heen droogt zijn gezicht af, want dat zit vol bloed en zweet en stof. Daar was moed voor nodig, want tegenover de joelende en

schreeuwende menigte, vol haat, stel jij een teken van liefde. Jij deed niet mee, maar koos je eigen weg; en dan ben je altijd kwetsbaar.

De legende vertelt, dat toen jij later die doek open deed, daarin het gezicht van Jezus te zien was, een echte afdruk, in de taal van die dagen: een ‘vera eikoon’. Maar meer dan die doek ben jijzelf, Veronica, een ‘vera eikoon’, een echte afbeelding van Jezus. Want op de avond

vóór zijn lijden, ging Jezus rond en waste de voeten van zijn leerlingen. Hij, die Heer en Leraar is, wordt dienaar. “Begrijpt ge, wat Ik u gedaan heb?”, vroeg Hij daarop aan zijn leerlingen. “Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij zoudt doen zoals Ik u gedaan heb” (Joh. 13,12-15).

Een dag later zijn al zijn vrienden gevluht en hebben Hem in de steek gelaten. Maar jij, Veronica, hebt Hem begrepen. Jouw statie is ontstaan uit een vrome legende,

maar ze is ons niet minder dierbaar. Ik stel me zo voor, dat jij Jezus gevolgd bent op zijn kruisweg. Op een bepaald moment kon je het niet langer aanzien: je breekt door in zekere zin de eerste onder zijn leerlingen. Al een dag later ben jij degene die doet, zoals Hij gedaan heeft. Jij droogt het gezicht van Jezus. Veel meer dan die doek ben jij daarom zelf, Veronica, door jouw doen een echte afbeelding van de Heer. Jij lijkt op Hem. Daarom hebben we niet de doek, maar jou zelf zo genoemd.

En of je ons nu hoort of niet, of je bestaat of niet, je hebt ons in ieder geval op de goede weg geholpen. Daarom houden we jou graag in ere.

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

OPROEP

In de aanstaande zomermaanden zijn wij van plan onze mooie St Janskerk een aantal uren per dag open te stellen. Toeristen en andere belangstellenden zijn dan in de gelegenheid om te kerk te bezichtigen.

Dat kan natuurlijk alleen als we mensen hebben die ons daarbij willen helpen. Want als de kerk open is, zal er toezicht nodig zijn. Daarom zijn wij op zoek naar vrijwilligers die een keer of een aantal keren in die periode toezicht willen houden. Als we genoeg gegadigden hebben gaan we de openstelling organiseren.

Als U met ons vindt dat we de kerk in het zomerseizoen moeten openstellen en U wilt ons daarbij helpen, laat het ons dan even weten.

U kunt dat doen middels een kort briefje met daarop uw naam, adres, telefoonnummer en de vermelding “openstelling St Janskerk”. Uw briefje kan afgegeven worden op het parochieel centrum naast de kerk.

Wij zullen t.z.t. dan contact met u opnemen en het vervolg bespreken.

Parochiebestuur H. Willibrord

Evangelisatie in het bisdom

In het begin van de Veertigdagentijd waren er in het Sintjanscentrum in Den Bosch bezinningsdagen over de 'Nieuwe Evangelisatie'

Hevig kwam naar voren de wens om onze mensen weer de vreugde van het evangelie te laten proeven en ervaren.

Bisschop de Jong uit Roermond belichtte dit vooral vanuit de wereldkerk. Paulus VI heeft al een forse aanzet gegeven in 1974 met zijn mooie aansporing 'Evangelium Nuntiandi'.

Ed Arons en Harm Ruiten vertelden over ideeën voor plaatselijke initiatieven en de noodzaak dat we allemaal op onze manier zouden moeten evangeliseren.

Er is voor het eerst sinds jaren een methode ontwikkeld voor doorlopende catechese vanaf 4 tot 16 +, Het Licht op ons pad (verschenen bij Adveniat). Terecht werd het met enige trots gepresenteerd: eindelijk een aantrekkelijk aanbod om met kinderen stap voor stap de Bijbel en het christelijk geloof te verkennen en onderweg veel te beleven en te doen. De laatste cyclus zal in juni verschijnen.

Zeer indrukwekkend was het 'Programma van evangelisatie en catechese' van de parochie Antonius Abt in Schaijk-Reek. Op liefst 44 grote bladzijden wordt het programma onvouwd voor 2014:

impulsavonden, lezingen, speciale zegeningen, parochiemissie, vijf filmavonden, aanbidding, 'project leven vanuit de Geest', en nog veel meer. In Schaijk komen veel talenten onder de bezielende leiding van pastoor Spiertz samen. Ter inleiding van het programma staat er een bladzijde met opbeurende woorden van paus Franciscus. Plezier hebben is goed, hé?

Maar vreugde is meer, het is iets anders. Het is iets dat dieper gaat. Vreugde is een gave van God. Het vult ons van binnenuit. Het is een zalving van de Geest. En de vreugde is de zekerheid dat Jezus met ons is en met de Vader.

Enkele jaren geleden werd de parochie door de KRO verkozen tot parochie van het jaar en het lijkt alsof men nog veel meer gegroeid is.

De nood is er overal, maar in Schaijk is het bewonderenswaardig hoezeer men voorop loopt met initiatieven te ontplooien.

Het is goed te beseffen dat minstens op sommige plekken dingen gebeuren buiten de 'gewone liturgie' die nu nog tamelijk uniek zijn.

Herbestemming vrijkomende kerken

Negen Brabantse partijen ondertekenen een verklaring voor een gezamenlijke inzet voor de herbestemming van vrijkomende kerken in Brabant. Naast de provincie tekenden onder meer de bisdommen 's-Hertogenbosch en Breda.

De ondertekening vond plaats tijdens de bijeenkomst 'Maak werk van een lege kerk', waarin gesproken werd over de mogelijke herbestemmingen van kerken. De overige ondertekenaars van het statement zijn Protestantse Kerk Nederland (PKN) de Vereniging Brabantse Gemeenten (VBG), Monumentenhuis, Vereniging Kleine Kernen, Brabantbeeld en de Monumentenfederatie Noord-Brabant.

Beeldbepalend

“Alle partijen zien in dat het belangrijk is om kerkgebouwen te behouden. Kerken zijn beeldbepalend voor Brabant, vroeger bestond onze skyline uit schoorstenen en kerken. Maar het zijn ook gebouwen die deel uitmaken van onze collectieve geschiedenis. Hier zijn mensen gedoopt, getrouwd, hier hebben ze afscheid genomen van geliefden. Dat zijn mijlpalen in een leven, waar kerken een grote rol in spelen”, stelt gedeputeerde Brigitte van Haaften, die het statement namens de provincie ondertekende.

De noodzaak voor samenwerking is groot. Het aantal mensen dat naar de kerk gaat neemt af, en daarom zijn er steeds meer kerken die leeg komen te staan. Van Haaften: “Voor de leefbaarheid van dorpen is het belangrijk dat er geen leegstand is, want dan krijg je ontzieldde dorpskernen. Dat geldt voor winkels, kloosters, schoolgebouwen, en zeker ook voor kerken. Dat willen we niet, maar het ligt wel op de loer als we niets doen. “

Nieuwe partijen

De provincie Noord-Brabant is in het huidige beleid op een aantal manieren betrokken bij herbestemming van kerken. Bijvoorbeeld via erfgoed (restauratie) en via Leefbaarheid@Brabant (L@B) waarin kerken een belangrijke rol spelen. De provincie wil samen met andere partijen een rol nemen in het agenderen van het vraagstuk én van de mogelijkheden tot herbestemming. Daarbij is het belangrijk om nieuwe partijen te betrekken.

MET DE PAUS DOOR DE VASTEN

Vaticaan maakt steeds vaker gebruik van van nieuwe media, zoals You Tube, Facebook en Twitter Bron: KerkNet

BRUSSEL (KerkNet/VIS) –
Op initiatief van de Pauselijke
Raad voor de Sociale

Communicatie kunnen belangstellenden met een twitteraccount tijdens de veertigdagentijd dagelijks een citaat van de paus uit zijn vastenbrief ontvangen. De teksten, van maximaal 140 tekens, worden sinds Aswoensdag in het Italiaans, het Engels, het Frans, het Spaans en het Duits verspreid. Het korte tekstfragment is telkens een kort citaat uit de vastenboodschap van de paus. Mgr. Paul Tighe, secretaris van de pauselijke raad: “De idee is heel eenvoudig. Wij willen ervoor zorgen dat zoveel mogelijk mensen via twitter de essentie van de vastenboodschap van de paus meekrijgen. Wij hopen dat zij die op hun beurt aan anderen doortwitteren. “

Het initiatief sluit aan bij de inspanningen van het Vaticaan om beter gebruik te maken van nieuwe media, zoals You Tube (<http://www.youtube.com/vatican>),

Facebook en Twitter. De persdienst van het Vaticaan is al langer met een eigen pagina op Twitter actief en kondigt op die manier onder meer telkens de publicatie van de toespraken van paus via internet aan. (Bron: Kerknet)

Je moet je leven veranderen!

Dat is schrikken geblazen. We zijn heel andere benaderingen gewend geraakt. Het is goed zoals je bent; dat is ons eindeloos aangepast. Ligt dat in de lijn van de bevestigingsleer die Anna Terruwe ooit beroemd maakte?

Al het goede kan op zeker ogenblik in het tegendeel verkeren. Je kunt het ook verkeerd begrijpen. Heel wezenlijk is natuurlijk hoe wij ons verstaan. Zijn wij mensen met groeicapaciteit, en dus met een mogelijkheid om te veranderen, te groeien of misschien zelfs je te bekeren? Een belangrijk andere weg te ontdekken en te gaan dan tot dan toe?

Enkele jaren geleden verscheen er een boek met als titel: Je moet je leven veranderen, van de Duitse filosoof Peter Sloterdijk. Wij hebben een mogelijkheid om te oefenen, te exerceren. Er wordt het voorbeeld aangehaald van een zekere Untertan, een man die opgroeide zonder armen, maar die toch virtuoos leerde vioolspelen. Oefenen, exercitie.

Dat was ook de titel van een beroemd boek van de heilige Ignatius, die aan het begin stond van de sociëteit van de Jezuïeten. Die stonden voor de taak om in het Europa van de Reformatie een eigen Reformatie van katholieke snit te ontwikkelen en zo Europa terug te winnen voor het katholieke geloof. Dat lukte natuurlijk minder goed dan ze hadden gewild, maar ook heel wat beter dan de protestanten lief was.

Alle opvoeders staan natuurlijk voor de opgave mooie doelen aan te geven en te koesteren, en tegelijk toch ook liefde voor de pupil te laten blijken terwijl dat mooie doel nog lang niet bereikt is. Ludwig van Beethoven leed het grootste echech in zijn leven toen hij na veel moeite het voogdijschap over zijn neefje Karl kreeg toegewezen. Hij bakte er niets van. In plaats van een groot musicus te worden, werd neef Karl zo ongelukkig van dat geforceerde streven in die richting dat hij een heuse zelfmoordpoging deed.

Zonder de grote, kardinale deugden – voorzichtigheid (prudentia)- rechtvaardigheid (justitia)- sterkte (fortitudo) -- en gematigdheid (temperantia), loopt het leven spaak. We hebben die prudentia nodig om de juiste middelen te kiezen en de doelen te onderscheiden voor ons persoonlijke leven, maar ook als we een club, of misschien zelfs een heel volk willen leiden.

Rechtvaardigheid in het ruilen, zorg hebben voor de goede naam, ook van de ander, eren wie de ere toekomt en de hoogste eer is voor God.

Sterkte is nodig voor het vasthouden van het goede, voorkomen dat we tot kleingeestigheid vervallen, het vasthouden ook van de band met God, in waarheid

het hoogste. En dus is dan zelfs de dood door vervolging een getuigenis daarvan. Natuurlijk brengen mensen soms zeer lichtzinnig hun leven in ernstig gevaar, dat is dan een andere categorie, een ondeugd.

In onze passies moeten we toch een redelijke tempering (temperantia) aanbrengen, zodat we humaan blijven. Natuurlijk is het ook wijs om bedacht te zijn op persoonlijke gaven en verschillen. Anton van Duinkerken, groot schrijver in de vorige eeuw en ook zoon van een bierbrouwer zei eens: alles met mate, maar gelukkig heeft God mij een heel grote maat toebedacht...

Als je talent hebt mag je proberen een groot sportman te worden, maar de kosten zijn gemakkelijk te groot. Jammerlijk voorbeeld was Robert Fischer, de Amerikaanse wereldkampioen schaken. Zijn extreme ambitie ging gepaard met gebrek aan interesse voor al het andere, zodat hij later ook voor de schaakwereld een deerniswekkend figuur werd.

Studie en nieuwsgierigheid vragen natuurlijk ook om de deugd van de juiste maat. Het is geen ideaal als diepe kennis van onschuldige zaken samengaat met totale onbekendheid met het allerbelangrijkste. Dat betekent dat voor ons katholiek aanvoelen het jammerlijk is als een wetenschapper de godsdienst hooguit als een privé-interesse wil zien.

Pastor J. Groos

Typisch buitenlands?

Een oudere vrouw koopt in een wegrestaurant een kop soep. Ze brengt de dampende kom naar een van de statafels en hangt haar handtas aan een haak onder de tafel. Dan loopt ze even terug om een lepel te pakken. Wanneer ze terugkeert ziet ze aan de statafel een donkerharige vrouw staan, die in haar soep lepelt.

‘Typisch buitenlands, wat denkt ze wel’, denkt de vrouw verontwaardigd. Ze gaat vlak bij haar staan, kijkt haar woedend aan en steekt haar lepel eveneens in de soepkom. Ze spreken geen woord tegen elkaar tot de soep op is.

De donkere vrouw loopt even weg en komt terug met twee koppen koffie voor zichzelf en de oudere vrouw. Daarna neemt ze hoffelijk afscheid. De oudere vrouw bedankt haar verbaasd met een aarzelend glimlachje.

Als zij ook weg wil gaan, hangt haar handtas echter niet meer aan de haak onder de statafel. ‘Dus toch een achterbakse bedrieger!’ is haar eerste gedachte, ‘dat had ze wel gelijk kunnen bedenken in plaats van te vallen voor de truc met de koffie.’ Met een rood aangelopen gezicht kijkt ze om zich heen. Geen donkerharige vrouw meer te bekennen natuurlijk.

Maar aan de statafel precies achter haar ziet ze ineens haar handtas. En een kop soep, die inmiddels koud is geworden.

Joke van der Velden

Met God in je hart.

Alweer een indrukwekkende beleving van het gezin Wesselingh in Albanië..

Na een aantal zachte maanden in de eerste periode van de winter brak vorige week de hel los. Stormen, wind regen en hagel teisterden ons gebied. Het regende zo hard dat in anderhalve dag een deel van onze gemeente onder water stond.

Wadend door het water konden we sommige huilende ouderen nog maar net bereiken en bevoorraden. In de tien jaar dat wij hier wonen had het nog nooit zo gespookt. Uren lang donderde en bliksemde het. Albanië is een ontwikkelingsland en de stroomvoorziening is bar slecht geregeld. Omdat Albanië vijftig jaar op slot zat, hebben mensen een enorme ontwikkelingsachterstand, waardoor je soms in de meest rare en gevaarlijke situaties terechtkomt. Gisteravond kwamen we uit de hoofdstad Tirana terug van de tandarts en reden we in het donker terug naar huis. De wegen zijn onverlicht en worden bereden door vrachtwagens, ezel- en paardenkarren en snelheidsduivels die het nieuwe asfalt graag uittesten. Voor onze neus dook ineens een auto op, die hard tegen een andere auto botste. De auto's lagen helemaal in puin. Een naschokkende hand was het laatste teken van leven. Het was niet de eerste keer dat wij getuigen waren van een ongeluk. De ambulance is nooit op tijd en het niveau binnen de gezondheidszorg is heel erg laag.

Wat drijft je om te blijven leven in een van de armste landen van Europa? Iedere dag, in wat voor vorm dan ook, sta je bloot aan gevaar en maak je wel wat mee. Wij mensen willen graag alles in de hand hebben; zekerheid over bepaalde situaties. Er zijn niet voor niets zoveel verzekeringen die inspelen op de mens en zijn angsten. God vraagt het tegenovergestelde. Geen angst maar vertrouwen. Vertrouwen dat in het diepste van onze ziel al aanwezig is en wacht op de overgave in die Goddelijke kracht van vertrouwen.

Als klein meisje liep ik altijd met mijn vader naar de katholieke kerk in Ouderkerk aan de Amstel. Mijn moeder was al eerder gegaan omdat ze in het kerkkoor zat. Met open mond liep ik langs de enorme grote tuin van de pastorie, en ik vond dat God een immens grote tuin had, voor iemand die je nooit zag. Ik legde de vraag aan mijn vader voor. 'Waarom heeft god zo'n grote tuin, je ziet hem nooit?'

Mijn vader, die goeie man, die op zijn vijfenzestigste nog een nakomertje kreeg dat hem moeilijke vragen stelde, kon er wel om lachen. 'God leeft in je HART, dat vol vertrouwen moet zijn'. Zei hij dan. 'En naar de kerk gaan wij om ons te herinneren door naar zijn woord te luisteren te bidden en te zingen, dat hij daadwerkelijk in je HART leeft en dat je dat nooit mag vergeten.'

Tijdens de ernstige ziekte die mij jaren geleden overkwam, kwamen die woorden terug. Juist door de dood in de ogen te kijken beseft je hoe kostbaar het leven is. Leven en dood, het zijn twee kanten van de zelfde medaille. Door te vertrouwen op God die in ons allemaal leeft, is het mogelijk om telkens weer op te staan en dankbaar te zijn voor het leven dat ons gegeven is. Als je dat beseft en voelt kun je doorgaan, omdat je weet dat het na iedere nacht weer morgen wordt.

Helene Wesselingh.

U kunt ons helpen door u gave aan de stichting: Doe iets goeds te Alkmaar... IBAN NL11INGB0009434818.

Ingezonden door Nelly Klijn –de Jong

Beste medeparochianen.....

‘Geef ons heden ons dagelijks brood’ is de titel die H el ne aan haar column geeft. We bidden het bijna dagelijks maar in Albanië zullen deze woorden nog een grotere betekenis hebben. Mensen die de oorlog hebben meegemaakt weten daar ook nog van.

Ik citeer heel graag haar verhaal voor jullie! ‘Is het nog steeds wel nodig: hulp en liefdadigheid in Albanië?’, vraagt zij mij. We kennen elkaar van vroeger en ik sta in de supermarkt in Nederland in het dorp waar ik geboren ben. We staan samen op de broodafdeling waar het mij duizelt bij het zien van zoveel keuze. ‘Het gaat niet alleen om liefdadigheid, het gaat in mijn ogen bovenal om gerechtigheid’, vertel ik haar. ‘Deze winter willen we 20.000 broden bakken voor de allerarmste. Zijn ze dan blij met een gewoon brood?’, vraagt ze verwonderd. En dan begint het bij mij binnenin te kriebelen. ‘Rustig H el ne’, zeg ik, ‘deze mensen kennen de wereld niet waarin jij leeft. Voor deze vrouw is een brood z  normaal, dat ze niet kan begrijpen dat het voor vele Albanese ouderen en kinderen een grote schat is. Tijdens het tot tien tellen, en het gesprek met mijzelf, hoor ik alleen nog.’Nou, tot ziens en succes met het broden bakken’.

Armoede is een ingewikkelde materie veroorzaakt door een veelheid aan factoren. Honger is een van de bijkomstigheden van armoede, maar honger is wel een van de ernstige zaken die de armen teisteren. Kinderen uit een-ouder-gezinnen die niet meer naar school gaan en de hele dag op zoek zijn naar voedsel, zitten vast in de vicieuze cirkel die armoede heet. Ook in Albanië is het schooljaar weer begonnen en afgelopen week hebben we de schoolboeken kunnen financieren van tientallen kinderen. Onderwijs is de sleutel tot welvaart. Naar schatting zijn er in Noord-Albanie 40.000 kinderarbeiders. De meeste werken op het land, daarnaast zijn er duizenden die wat verdienen met straatverkoop of het sorteren van afval, nog eens duizenden kinderen werken in de kleding en schoenenindustrie. Als ik dit schrijf flitsen de namen van kinderen die ik ken uit onze broodwijk door mijn hoofd. Zij geven voor ons armoede een dagelijks gezicht. Zij kijken ons aan, we kunnen ze ruiken, horen,

voelen. Armoede is een van de belangrijkste oorzaken van kinderarbeid. De kinderen moeten simpelweg overleven. Als we ze dagelijks brood geven, kunnen ze wel iedere dag naar school. We zijn zes dagen in Nederland geweest als we weer terugrijden naar Albanië. Ik heb weer geleerd dat tot tien tellen soms heel nuttig kan zijn. Wat voor mensen in Nederland heel gewoon is, blijft voor ons heel speciaal. We keken onze ogen uit bij de schappen vol met boodschappen en de ongelooflijk grote keuze van producten. Naar het geklaag van sommigen probeer ik zo weinig mogelijk te luisteren.

Ondertussen gaat de 'Wonderbaarlijke Broodvermenigvuldiging' gewoon door en wordt er massaal gehoor gegeven aan mijn oproep in de vorige Inspiratie Magazine. En dat geeft hoop en kracht om verder te gaan, te beseffen dat er velen zijn die net als wij weten dat 'Geef ons heden ons dagelijks brood' de basis is van ons bestaan. U kunt nog steeds helpen door uw bijdrage te storten ten name van Broodproject, Stichting Doe iets Goeds te Alkmaar, ING 94 34 818.

Hélène Wesselingh.

Ingestuurd door: Nelly Klijn de Jong.

Terugblik.....

Ze hadden het al niet te breed
geen wit gesteven boorden
ze waren vissers - alle twaalf
een volk van weinig woorden

ze hadden nog geen beeldbuis
geen flats, geen bungalowtjes
ze stoeiden aan het blauwe meer
met wankele houten bootjes

geen DC8, geen maanraket
geen auto en geen koets
ze liepen op het witte strand
en meestal barrevoets

zo leefden zij, ze hadden niets
geen bad, geen telefoon, geen fiets
maar in hun midden zat een man
daar hielden al die vissers van

Hij zocht het niet in telefonen,
computers of in elektronen
Hij zocht het zonder valse schijn
in aardig voor elkaar te zijn

Hij had het over “ander leven”
over vergeten en vergeven
over elkaar de hand toe steken
en over samen brood te breken

Hij zei gewoon: Gij zult niet doden
en daarmee hield Hij 't voor gezien
Hij had geen boeken vol geboden
Hij had er in totaal slechts tien

maar toen de rijken en geleerden
Hem hoorde, toen begon 't venijn
het was bedrog, wat Hij beweerde
het leven mócht niet simpel zijn

ze hebben Hem toen vastgegrepen
ze hebben Hem de mond gesnoerd
het zware kruishout laten slepen
en Hem naar Golgotha gevoerd

en het is nooit meer goed gekomen
want sinds men Hem heeft opgepakt
heeft men de liefde ons ontnomen
waarover Hij zo vurig sprak

maar altijd blijft het heimwee hangen
naar die eenvoudige mensenzoon
en altijd speur je nog 't verlangen
naar Hem, die zelfs na al 't gehoon

vanuit Zijn laatste kracht nog fluistert
Heer, vergeef hun wat ze doen –
Altijd nog is er dat heimwee
Naar die ene man van toen.

Uit: Ik heb je lief

Van: Toon Hermans over: Liefde en Vriendschap.

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de geboorte en doop van:

9 feb. Koen Keijsers,	ouders Keijsers van Gulik
9 feb. Fay van Weert	ouders van Weert van Balkom
23 feb. Maïke de Louw	ouders de Louw van de Oetelaar
16 mrt. Ayden Rutten	ouders Rutten-Meuwese

23 mrt. Maud van Son ouders Mark en Mirjam van Son Heurter
30 mrt. Jaxon Bocander ouders Jimmie en Joyce Bocander-Voogd.

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

10-03-2014 Dhr. P. Klijn 89 jaar

17-03-2014 Mevr. Hendriks Fijneman 96 jaar (De Vossenbergh)

19-03-2014 Mevr. Mertens Hultermans 90 jaar